

УДК 343.13:002.6

І.В. ЦИМБАЛЮК, магістрант юридичного факультету Національного університету державної податкової служби України

ДО ПИТАННЯ ВЗАЄМОЗВ'ЯЗКУ ІНФОРМАЦІЙНОГО ПРАВА З КРИМІНАЛЬНИМ ПРАВОМ

Анотація. Щодо проблем кваліфікації комп'ютерних злочинів.

Актуальність теми зумовлена масовим застосування здобутків науково-технічного прогресу у галузі інформатики не тільки у позитивному, але і в негативному прояві. За оцінками Інтерполу, оголошеними на шостому засіданні Робочої групи із співробітництва правоохоронних органів країн Центральної та Східної Європи (м. Мюнстер, 28-30 серпня 2000 р.) з питань боротьби з комп'ютерною злочинністю, прибутки комп'ютерних злочинців у світі посідають третє місце після доходів наркоділків та нелегальних постачальників зброї [1].

Таким чином можна констатувати, що інформатизація, як провідний чинник розвитку інформаційного суспільства сформувала таку загрозу національній інформаційній безпеці, як злочинність у сфері застосування електронно-обчислювальних машин (комп'ютерів), систем та комп'ютерних мереж і мереж електрозв'язку (далі – засоби інформатизації). Як складова це знайшло відображення і у ряді нормативно-правових актів України під умовною назвою – комп'ютерна злочинність. Це, зокрема, відображено в Законах України: “Про Основи національної безпеки України” від 19.06.2003 р. № 964-IV, “Основних засадах розвитку інформаційного суспільства в Україні на 2007-2015 роки” від 9 січня 2007 р. № 537-V, а також в Указі Президента України “Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 31 жовтня 2001 року “Про заходи щодо вдосконалення державної інформаційної політики та забезпечення інформаційної безпеки України” від 13.12.2003 р. № 1431/2003 та ряді інших.

Проблеми боротьби зі злочинами у сфері застосування (використання) засобів інформатизації знайшли відображення у Кримінального кодексу України (далі – КК України), а отже є предметом дослідження юридичної науки.

Постановка проблеми протидії комп'ютерній злочинності в загальному вигляді та її зв'язок із важливими науковими та практичними завданнями у різних аспектах кримінального права, кримінально-процесуального права, кримінології, криміналістики, судової експертизи тощо має відображення у ряді публікацій вітчизняних і закордонних дослідників. Серед них можна відзначити спеціальні тематичні праці таких вітчизняних дослідників як: Д. Азаров, П. Андрушко П. Біленчук, В. Гавловський, В. Голубєв, М. Карчевський, В. Кузнецов, А. Музика, Б. Романюк, М. Салтевський, А. Черних та інших.

Мета дослідження – формування системи знань кримінально-правової кваліфікація злочинів у сфері застосування (використання) засобів інформатизації, стосовно злочинів визначених у розділ XVI Особливої частини Кримінального Кодексу України.

З точки зору юридико-догматичного підходу, у вузькому кримінально-правовому розумінні, зміст суспільно небезпечних діяння, що скоюють у сфері застосування засобів інформатизації, подано за родовою ознакою у Розділі XVI Особливої частини Кримінального кодексу України. Для дослідження, пропонується наступна сутність таких суспільно небезпечних діянь визначити в умовній категорії – “комп'ютерні злочини”.

Безпосередньо вузьких обсяг і склад комп'ютерних злочинів становлять: 1) *несанкціоноване втручання в роботу електронно-обчислювальних машин (комп'ютерів), автоматизованих систем, комп'ютерних мереж чи мереж електрозв'язку* (стаття 361 КК України); 2) *створення з метою використання, розповсюдження або збуту шкідливих програмних чи технічних засобів, а також їх розповсюдження або збут* (стаття 361-1 КК України); 3) *несанкціоновані збут або розповсюдження інформації з обмеженим доступом, яка зберігається в електронно-обчислювальних машинах (комп'ютерах), автоматизованих системах, комп'ютерних мережах або на носіях* (стаття 361-2 КК України); 4) *несанкціоновані дії з інформацією, яка оброблюється в електронно-обчислювальних машинах (комп'ютерах), автоматизованих системах, комп'ютерних мережах або зберігається на носіях такої інформації, вчинені особою, яка має право доступу до неї* (стаття 362 КК України); 5) *порушення правил експлуатації електронно-обчислювальних машин (комп'ютерів), автоматизованих систем, комп'ютерних мереж чи мереж електрозв'язку або порядку чи правил захисту інформації, яка в них оброблюється* (стаття 363 КК України); б) *перешкодження роботі електронно-обчислювальних машин (комп'ютерів), автоматизованих систем, комп'ютерних мереж чи мереж електрозв'язку шляхом масового розповсюдження повідомлень електрозв'язку* (стаття 363-1 КК України).

Як свідчать дослідження, для однозначної юридичної кваліфікації зазначених комп'ютерних злочинів у кримінальному законодавстві України немає визначення ряду термінів, які вживаються у статтях КК України, що розглядаються. Зокрема до них можна віднести такі: *несанкціоноване втручання, електронно-обчислювальні машини (комп'ютери), автоматизовані системи, комп'ютерних мереж чи мереж електрозв'язку* (стаття 361 КК України); *шкідливі програми, технічні засоби* (стаття 361-1 КК України); *інформації з обмеженим доступом, яка зберігається в електронно-обчислювальних машинах (комп'ютерах), автоматизованих системах, комп'ютерних мережах або на носіях* (стаття 361-2 КК України); *несанкціоновані дії з інформацією, яка оброблюється в електронно-обчислювальних машинах (комп'ютерах), автоматизованих системах, комп'ютерних мережах або зберігається на носіях такої інформації* (стаття 362 КК України); *порушення правил експлуатації електронно-обчислювальних машин (комп'ютерів), автоматизованих систем, комп'ютерних мереж чи мереж електрозв'язку або порядку чи правил захисту інформації, яка в них оброблюється* (стаття 363 КК України); *перешкодження роботі електронно-обчислювальних машин (комп'ютерів), автоматизованих систем, комп'ютерних мереж чи мереж електрозв'язку шляхом масового розповсюдження повідомлень електрозв'язку* (стаття 363-1 КК України).

Зазначений перелік можна продовжити виділяючи чи конструюючи різні категорії з термінів, що вживаються у цих статтях. Серед них можна виділити такі як: *інформація, комп'ютерні мережі, мережі електрозв'язку, електронно-обчислювальні машини (комп'ютери), автоматизовані системи, (у тому числі їх співвідношення чи відмінності)*. Через об'єктивні обмеження висвітлення результатів дослідження пропонується зупинитися лише на цих. Окремі аспекти зазначеного пропонується проаналізувати нижче, при розгляді питання щодо проблем визначення об'єкта, предмета та засобів злочинів у сфері використання засобів інформатизації.

Аналіз науково-практичних коментарів до Кримінального кодексу України, а також інших наукових і навчальних публікацій (зокрема тих, що подані у кінці роботи, у списку літератури) [2-19] свідчить, що існує різноманітна практика застосовується науковцями при визначенні термінів у кваліфікації злочинів, які подаються у спеціальному галузевому законодавстві. А коли немає визначення таких термінів, то застосовуються визначення подані у підзаконних нормативно-правових актах. У разі відсутності таких

джерел – застосовуються визначення подані у словниках, довідниках тощо, або автори пропонують свої формулювання. При цьому не існує єдиного юридично визначеного правила, кожен автор самоволі визначає правомірність змісту термінів у ієрархії нормативно-правових актів. Це, зрозуміло, не може сприяти якості однозначного застосування норм кримінального законодавства у практиці кваліфікації ознак злочинів.

Легально такий підхід може ґрунтуватися на нормах спеціального законодавства за яким визначається його зв’язок з кримінальним законодавством. Такий зв’язок, зазначено у спеціальному галузевому законодавстві, зокрема, і в інформаційному. До його складу відносять такі спеціальні Закони України: “Про інформацію” від 02.10.1992 р. № 2657-ХІІ (частина 1 статті 47. Відповідальність за порушення законодавства про інформацію) де зазначено, що порушення законодавства України про інформацію тягне за собою... кримінальну відповідальність згідно з законодавством України; “Про телекомунікації” від 18.11.2003 р. № 1280-IV (частина 1 статті 75. Відповідальність за порушення законодавства про телекомунікації), де зазначено, що особи, винні у порушенні законодавства про телекомунікації, притягуються до кримінальної відповідальності відповідно до закону; “Про захист інформації в інформаційно-телекомунікаційних системах” від 31.05.2005 р. № 2594-IV (стаття 11. Відповідальність за порушення законодавства про захист інформації в системах), де зазначено, що особи, винні в порушенні законодавства про захист інформації в системах, несуть відповідальність згідно із законом.

У сутності взаємозв’язку кримінального та інформаційного законодавства звертається увага на те, що мова йде не про визначення змісту гіпотез, диспозицій та санкцій злочинів у спеціальному інформаційному законодавстві, а про можливість застосування понятійного апарату його при кваліфікації злочинів визначених у кримінальному законодавстві.

Звичайно, можна у Кримінальному кодексі України впровадити практику спеціального законодавства щодо визначення термінів, понять, категорій. Але при цьому може виникнути зворотна проблема узгодження цих термінів зі спеціальним законодавством, особливо якщо врахувати постійну практику внесення до нього змін, доповнень, подання у нових редакціях тощо. За таких умов може настати юридичний хаос.

Аналіз кримінального законодавства у зв’язку з Конституцією України та інформаційним законодавством дозволив зробити такий висновок – Розділ XVI Особливої частини КК України, для забезпечення єдності публічно-правового регулювання у сфері суспільних відносин із застосуванням комп’ютерів потребує доповнення. Це доповнення можна запропонувати у формі преамбули до цього розділу наступного змісту.

“Суспільні інформаційні відносини із застосуванням електронно-обчислювальних машин (комп’ютерів), систем та комп’ютерних мереж і мереж електрозв’язку (телекомунікації) регулюються відповідним спеціальним законодавством у галузі інформації, інформатизації та інформаційної безпеки. Визначення змісту термінів, понять, категорій зазначених у статтях цього розділу розуміється (тлумачаться) у змісті відповідного галузевого законодавства. У разі відсутності таких визначень на рівні законодавства застосовується визначення подані у підзаконних нормативно правових актах Президента України, Кабінету Міністрів, у нормативно-правових актах міністерств, відомств та у державних технічних стандартах України”.

Таким чином можна вирішити проблеми розуміння і тлумачення термінів при кваліфікації комп’ютерних злочинів не тільки у кримінальному законодавстві, але і визначити його взаємозв’язок, як провідної галузевої підсистеми з підсистемою третього порядку – інформаційним законодавством в системі загального законодавства України. Зокрема, цей взаємозв’язок визначається у змісті деліктної складової норм права, гармоні-

зовано пов’язаної із кримінальними, суспільно небезпечними діяннями, у юридичному статусі злочинів.

Проблеми визначення об’єкта, предмета та засобів злочинів у сфері використання електронно-обчислювальних машин (комп’ютерів), систем та комп’ютерних мереж і мереж електрозв’язку. Виходячи із зазначеного вище, як методологічного положення щодо розуміння комп’ютерних злочинів, визначених у розділі XVI КК пропонується перейти до розгляду наступного підпитання теми дослідження.

Базуючись на положеннях теорії кримінального права, а також на нормах визначених у Загальній частині КК України, кваліфікацію злочинів, що розглядаються як системні утворення можна зробити наступним чином: *родовим об’єктом комп’ютерних злочинів* є суспільні відносини щодо інформації, блага, потреби, цінності, інтереси, права людини, суспільства і держави у зв’язку з використанням засобів інформатизації, охорона та захист яких гарантується державою через визначення їх як протиправних діянь і юридичного забезпечення протидії їм у кримінальному законодавстві; *предметом кримінального посягання* (злочинів) є засоби інформатизації та технології їх застосування; *засобом* (предметом) *вчинення злочинів* є, як правило, також електронно-обчислювальні машини (комп’ютери), системи та комп’ютерні мережі і мережі електрозв’язку.

Виходячи із аналізу граматичної конструкції назви розділу впливає два її значення: засоби інформатизації, як предмет та засіб злочину розглядаються за сутністю у своїй технічній і технологічній єдності, тобто єдині за змістом як соціально-технічні явища, хоча можуть бути різними за формою у вживанні різними суб’єктами та у нормативно-правових актах органів державної влади, тобто є не суттєвими з точки зору кваліфікації за спеціальними ознаками; засоби інформатизації мають різну сутність у змісті і є умовно автономними чинниками при кваліфікації ознак злочинів, тобто є суттєвими з точки зору кваліфікації за спеціальними ознаками.

Виходячи із зазначеного пропонується з’ясувати зміст таких термінів та категорій як: електронно-обчислювальні машини (комп’ютери), системи та комп’ютерні мережі і мережі електрозв’язку. Стосовно єдності змісту форм категорії “електронно-обчислювальні машини” та поняття “комп’ютери” юридичної невизначеності немає, так як законодавець подає їх у єдиній логічній зв’язці. Стосовно систем та комп’ютерних мереж і мережі електрозв’язку юридична невизначеність може існувати.

У пункті 5 статті 92 Конституції України зазначено, що виключно законами України визначаються засади організації зв’язку. У пункті 12 цієї ж статті, зазначено, що виключно законами України визначається організація і діяльність органів виконавчої влади та організація інформатики. Стосовно організації інформатики можна зазначити, що вона має відношення не тільки до організації органів виконавчої влади, але й інших органів влади (законодавчої та судової тощо).

Тобто, у сфері застосування засобів інформатизації в органах державної виконавчої влади кримінальним законодавством охорона і захист гарантується тим інформаційним відносинам у яких ці засоби визначені у спеціальному галузевому законодавстві. Якщо таких норм у галузевому законодавстві немає, то виникає питання про наявність складу комп’ютерного злочину. Наприклад, якщо в Законах України “Про міліцію” та “Про прокуратуру” немає норми про те, що у цих органах влади є право на використання засобів інформатизації, то застосування таких засобів у цих органах є незаконним. А отже, можна зробити висновок, що у разі вчинення діянь, які мають ознаки комп’ютерних злочинів у цих органах не утворює кваліфікації складу такого злочину. Розглядаючи зазначені вище положення як конституційний принцип кримінального законодавства про-

понується застосовувати тлумачення термінів та категорій у визначеннях поданих у інформаційному законодавстві.

Так, у статті 1 Закон України “Про телекомунікації” від 18.11.2003р. №1280-IV є такі визначення: **телекомунікації (електрозв'язок)** - передавання, випромінювання та/або приймання знаків, сигналів, письмового тексту, зображень та звуків або повідомлень будь-якого роду по радіо, дротових, оптичних або інших електромагнітних системах; **бездротовий доступ до телекомунікаційної мережі (бездротовий доступ)** - електрозв'язок з використанням радіотехнологій, під час якого кінцеве обладнання хоча б одного із споживачів може вільно переміщатися із збереженням унікального ідентифікаційного номера в межах пунктів закінчення телекомунікаційної мережі, які під'єднані до одного комутаційного центру; **голосова телефонія** - обмін інформацією голосом у реальному часі з використанням телекомунікаційних мереж; **Інтернет** - всесвітня інформаційна система загального доступу, яка логічно зв'язана глобальним адресним простором та базується на Інтернет-протоколі, визначеному міжнародними стандартами; **інформаційна система загального доступу** - сукупність телекомунікаційних мереж та засобів для накопичення, обробки, зберігання та передавання даних; **телекомунікаційна мережа** - комплекс технічних засобів телекомунікацій та споруд, призначених для маршрутизації, комутації, передавання та/або приймання знаків, сигналів, письмового тексту, зображень та звуків або повідомлень будь-якого роду по радіо, дротових, оптичних чи інших електромагнітних системах між кінцевим обладнанням; **телекомунікаційна мережа загального користування** - телекомунікаційна мережа, доступ до якої відкрито для всіх споживачів; **телекомунікаційна мережа доступу** - частина телекомунікаційної мережі між пунктом закінчення телекомунікаційної мережі та найближчим вузлом (центром) комутації включно; **телемережі** - телекомунікаційні мережі загального користування, що призначаються для передавання програм радіо- та телебачення, а також інших телекомунікаційних і мультимедійних послуг і можуть інтегруватися з іншими телекомунікаційними мережами загального користування; **технічні засоби телекомунікацій** - обладнання, станційні та лінійні споруди, призначені для утворення телекомунікаційних мереж; **транспортна телекомунікаційна мережа** - мережа, що забезпечує передавання знаків, сигналів, письмового тексту, зображень та звуків або повідомлень будь-якого роду між підключеними до неї телекомунікаційними мережами доступу; **фіксований зв'язок** - телекомунікації, що здійснюються із застосуванням стаціонарного (нерухомого) кінцевого обладнання.

У статті 1 Закону України “Про захист інформації в інформаційно-телекомунікаційних системах” від 05.07.1994 № 80/94-ВР (в новій редакції – Закону України “Про захист інформації в автоматизованих системах”) є такі визначення: **інформаційна (автоматизована) система** - організаційно-технічна система, в якій реалізується технологія обробки інформації з використанням технічних і програмних засобів; **інформаційно-телекомунікаційна система** - сукупність інформаційних та телекомунікаційних систем, які у процесі обробки інформації діють як єдине ціле; **телекомунікаційна система** - сукупність технічних і програмних засобів, призначених для обміну інформацією шляхом передавання, випромінювання або приймання її у вигляді сигналів, знаків, звуків, рухомих або нерухомих зображень чи в інший спосіб.

У пункті (а) Конвенції про кіберзлочинність Ради Європи від 23.11.2001 р. категорія “комп'ютерна система” визначається наступним чином: “**Комп'ютерна система** означає будь-який пристрій або групу взаємно поєднаних або пов'язаних пристроїв, один чи більш з яких, відповідно до певної програми, виконує автоматичну обробку даних”.

У порядку прикладів, для порівняння, пропонується звернутися до нормативних визначень поданих у інших юридичних актах. Зокрема, М.В. Корчевський [9] при кваліфікації предмета та засобів комп'ютерних злочинів застосовує визначення подані у державних технічних стандартах. Але державні технічні стандарти не є законодавчими актами у буквальному юридичному розумінні. Отже їх застосування при кваліфікації комп'ютерних злочинів можна вважати дискусійним.

У результаті аналізу зазначених визначень склалася думка, що при кваліфікації суспільно небезпечних діянь, які містять ознаки злочину, предмет і засіб злочинного посягання у кожному конкретному випадку (у кримінальних справах) слід визначати залежно від галузі у якій застосовується термін чи категорія, але з урахуванням положень визначених у інформаційному законодавстві. Відповідно, його термінологія повинна бути гармонізована з термінологією кримінального законодавства.

В цій публікації не знайшли відображення конкретні приклади кваліфікації комп'ютерних злочинів, зокрема ті, що мають судові рішення, які вступили в законну силу. Це зумовлено тим, що такі приклади не мають достатнього висвітлення у доступних для вивчення засобах масової інформації, наукових, практичних і навчальних публікаціях.

Поза цією публікацією залишено результати досліджень положень кваліфікації комп'ютерних злочинів. Це зумовлено тим, що вони досить об'ємно і детально розкриті у науковій, навчальній літературі, у тому числі тій, що зазначена у списку в кінці статті. Зазначене також зумовлено обмеженнями обсягу викладення дослідженого великого масиву нормативних, наукових, навчального та практичних матеріалів. Вирішення зазначених проблемних питань стане темою подальших досліджень автора цієї роботи.

Загальні висновки.

1. У кримінальному праві України вже напрацьовано відповідний значний теоретичний та практичний обсяг знань стосовно кваліфікації комп'ютерних злочинів. В той же час, при поглибленому вивченні тематики існує ряд проблемних питань, які потребують практичного вирішення на рівні законодавства.

2. Особливою проблемою вважається законодавча невизначеність у Кримінальному кодексі України окремих термінів та категорій. Не вирішення зазначеної проблеми може привести і до неправомірної кваліфікації комп'ютерних злочинів, враховуючи те, що санкції (відповідальність) за них є не достатньо великими. Це може, серед іншого породити практику переведення до їх складу більш тяжких ознак складу злочинів.

3. Потребує вирішення також проблема гармонізації не тільки термінології, але й визначення формулювань родових об'єктів, зазначених у розділах Особливих частин кримінального законодавства щодо комп'ютерних злочинів, главах Кодексу України про адміністративні правопорушення та інформаційного законодавства у загальній системі законодавства України.

Використана література

1. Аналітичний огляд стану комп'ютерної злочинності та інформаційної безпеки в Україні у 2000 році [Текст] // Національне бюро Інтерполу в Україні. – К., 2001.
2. Азаров Д. Порушення роботи автоматизованих систем – злочини у сфері комп'ютерної інформації [Текст] // Право України. – 2000. – № 12. – С. 72.
3. Беляков К.І., Цимбалюк В.С. Інформаційні технології як чинник терористичного акту [Текст] // Боротьба з організованою злочинністю і корупцією (теорія і практика). – 2003. – № 8. – С. 90-97.
4. Бутузов В., Цимбалюк В.С., Гуцалюк М. Протидія злочинності у сфері високих технологій [Текст] // Міліція України. – 2002. – № 9. – С. 20-21.

5. М.І. Камлик. Виявлення та розслідування злочинів, що вчиняються з використанням комп'ютерних технологій [Текст] : наукове видання / М.І. Камлик, Б.В. Романюк, В.Д. Гавловський, В.Г. Хахановський, В.С. Цимбалюк ; заг. ред. Я.Ю. Кондратьєв. – К. : НАВСУ, 2000. – 64 с.
6. Вступ до інформаційної культури та інформаційного права [Текст] : монографія / В.М. Брижко, В.Д. Гавловський, Р.А. Калюжний, В.М. Попович та ін. ; за ред. М.Я. Швеця, Р.А. Калюжного. – Ужгород : ІВА, 2003. – 240 с.
7. Голубєв В.О. Проблеми боротьби зі злочинами у сфері використання комп'ютерних технологій [Текст] : навч. посібник / В.О. Голубєв, В.Д. Гавловський, В.С. Цимбалюк ; за ред. д.ю.н., професора Р.А. Калюжного. – Запоріжжя : ГУ “ЗІДМУ”, 2002. – 292 с.
8. Коржанський М.Й. Кваліфікація злочинів [Текст] / М.Й. Коржанський. – К. : Атіка, 2002.
9. Карчевський М.В. Кримінальна відповідальність за незаконне втручання в роботу електронно-обчислювальних машин, систем та комп'ютерних мереж [Текст] : монографія / М.В. Карчевський. – Луганськ : РВВ ЛАВС, 2002. – 144 с.
10. Корочанський О.Е., Цимбалюк В.С., Гавловський В.Д. Проблеми юридичної деліктології в інформаційних відносинах [Текст] // Бизнес и безопасность. – 1998. – № 6. – С. 19-21.
11. Біленчук П.Д. Комп'ютерна злочинність : навчальний посібник / П.Д. Біленчук, Б.В. Романюк, В.С. Цимбалюк, В.Д. Гавловський, Р.Л. Колпак, В.В. Бут, М.В. Гуцалюк та ін. – К. : “Атіка”, 2002. – 240 с.
12. Кузнецова В. Комп'ютерна інформація як предмет крадіжки [Текст] // Право України. – 1999. – № 7. – С. 86.
13. Науково-практичний коментар Кримінального кодексу України від 5 квітня 2001 року [Текст] ; за ред. М.І. Мельника, М.І. Хавронька. – К. : Канон, 2001.
14. Науково-практичний коментар до Кримінального кодексу України [Текст] ; за станом законодавства і постанов Пленуму Верховного суду України на 1 грудня 2001 року ; за ред. С.С. Яценка. – К. : А.С.К., 2002.
15. В.С. Цимбалюк. Основи інформаційного права України [Текст] : навч. посіб. / В.С. Цимбалюк, В.Д. Гавловський та ін. ; за ред. М. Швеця, Р. Калюжного та П. Мельника. – К. : Знання, 2004. – 274 с.
16. Романюк Б.В., Гавловський В.Д., Цимбалюк В.С. Проблеми організації боротьби з правопорушеннями, що вчиняються з використанням сучасних інформаційних технологій [Текст] // Боротьба з організованою злочинністю і корупцією (теорія і практика). – 2001. – № 3. – С. 163-169.
17. Салтевський М.В. Основи методики розслідування злочинів, скоєних з використанням ЕОМ [Текст] : навч. посібник / М.В. Салтевський. – Харків : НЮА України, 2000.
18. Уголовный кодекс Украины: Комментарий [Текст] ; под ред. Ю.А. Кармазина и Е.Л. Стрельцова. – Х. : Одиссей, 2001.
19. Харченко В.Б. Уголовное право Украины [Текст] / В.Б. Харченко. – К. : “Атіка”, 2000.

~~~~~ * * * ~~~~~